

A Prelátus 2012. februári levele

A szeretet érett gyümölcse az egység. A Prelátus több módját is felvázolja annak, hogyan élhetjük meg napról napra az Egyházban hően áhított egységet.

2012.02.19.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Nagy örömmel osztom meg veletek a hírt, hogy két nappal ezelőtt, január 30-án a Szentatya kihallgatáson

fogadott. Mint a többi alkalommal, most is az imádságotokra támaszkodva mentem el e találkozóra. Tolmácsoltam a Szentatya felé a Prelatúra híveinek és munkatársainak vágyát, hogy keresztényekként hűségesek legyünk Istenhez, és ismét biztosítottam arról, hogy mindannyian szüntelenül imádkozunk érte és a szándékaiért. Mint mindig, a Pápa szeretettel fogadott: megköszönte a Mű nyújtotta szolgálatot az Egyháznak, és megkért, hogy továbbítsam áldását a hívekre és az egész világon működő apostoli kezdeményezésekre.

Támogassuk mindig tanításait azzal a vágygal, hogy minden segítségünkkel az Anyaszentegyház szolgálatára álljunk. **Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam:** legyen ez valóság mindennapi életünkben; szeressétek nagyon a Pápát, és vegyük ki a részünket a *hit évének* előkészületeiből – amelyet néhány

hónap múlva hirdet meg a Szentatya
–, hogy növekedjünk ebben az
erényben és sok embert elérjünk.

A múlt héten, Szent Pál
megtérésének ünnepével véget ért az
imanyolcad a keresztények
egységéért. Adjunk hálát Istennek a
Szentlélek vezetésével apránként
megvalósuló előrelépésekért, és
kérjük a Vigasztalót, hogy kegyelme
egyre hatékonyabban nyilvánuljon
meg: indítsa meg a keresztények
szívét, hogy teljesüljön Jézus vágya,
amelyről az utolsó vacsorán beszélt:
ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in
me et ego in te!:[1] legyenek
mindnyájan egyek, amint te, Atyám
bennem vagy s én benned.

A Műben mindennap elmondjuk ezt
az imádságot *pro unitate apostolatus*,
így rendelkezett Szent Josemaría az
Opus Dei kezdetén. Az évek során
sokszor hangsúlyozta ezen imádság
fontosságát, és arra sarkallt minket,

hogy azért **imádkozzuk, mert meg is éljük**. Az Atyánk hő vágya volt, hogy a Krisztusban hívők – sőt minden ember – egységéért folytatott imádságot támogassák az arra irányuló erőfeszítéseink, hogy ezt a szándékot valóra váltsuk mindenekelőtt a saját életünkben.

Az első keresztények világos tanítást hagytak ránk: *állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban.*^[2] Sokszor elidőztünk már az Egyház kezdeti időszakának ezen összefoglalásánál: az Atyánk gyakran használta ezt a szöveget, olyannyira, hogy bevéssette a Mű egyik első kápolnájának falborításába; majd ugyanígy tett Rómában, a Pensionatóban, amikor úgy rendelkezett, hogy e szavakat fessék fel az egyik falra. Mindig azt mondta, hogy **az Opus Dei szellemisége az első keresztények szellemisége**,^[3] és arra buzdított

minket, hogy minden egyes pillanatban igyekezzünk olyan következetesen viselkedni, mint azok, akik megnyitották az Egyház útját.

XVI. Benedek pápa azokról a tulajdonságokról beszélve, amelyeknek köszönhetően a **jeruzsálemi első keresztény közösség az egység és a szeretet helyeként jellemezhető**,^[4] kiemelte, hogy Szent Lukács nem pusztán egy múltbeli helyzetet ír le, hanem **mindezt példaként, a jelenlegi Egyház számára modellként ajánlja, mivel mindig e négy vonásnak kell képeznie az Egyház életét**.^[5] Valóban, a hűség az apostolok tanításához, a lelkek és szívek egysége, az Eucharisztia ünneplése és a kitartó imádság a hiteles keresztény élet oszlopai, amelyekre szükség van ahhoz, hogy az Egyház mindenestül teljesítse küldetését a világban.

Az egységért folytatott imádsággal kapcsolatban szeretnék kitérni konkrétan arra a szeretetre, amely az első keresztény nőket és férfiakat összekötötte. Amint Szent Lukács is írja, *a sok hívő mind egy szív, egy lélek volt.*[6]

A keresztények egysége a Szentlélek ajándéka, amelyet állhatatos imádsággal kell kérnünk. Ezt a kérést azonban szeretettel kell fűszereznünk. Amint arról a Szentatya is beszél, legyünk meggyőződve arról, hogy **akkor törekszünk valóban az egységre, ha a változás először bennünk megy végbe és hagyjuk, hogy Isten működjön, ha hagyjuk, hogy átalakítson minket Krisztus képére, ha belépünk az új életbe Krisztusban, amely a valódi győzelem. Valamennyi keresztény látható egysége felülről, Istentől kiindulva valósul meg, olyan mű, amely megköveteli, hogy**

**alázatosan beismerjük
gyengeségünket és elfogadjuk az
ajándékot (...). Az Istentől
származó egység ennél fogva
megköveteli, hogy nap mint nap
megnyíljunk egymás felé a
szeretetben.[7]**

Egy szentbeszédében Szent Ágoston úgy fogalmazott, hogy „a gőg megosztottságot szül, míg a szeretet az egység szülőanyja”.[8] Tisztában kell lennünk azzal, hogy mindenki magában hordozza a megosztás veszélyét, mivel mindannyian hajlamosak vagyunk előtérbe helyezni a saját énünket, ami az egység legfőbb ellensége. Ennél fogva nem lenne alkalmas eszköz az, aki önző módon saját magára gondol, aki hagyja, hogy a büszkeség vezesse, aki nem igyekszik megszabadulni a hibáitól. Ezzel szemben az *őszinte szeretet*, tettetés nélkül, amint Szent Pál ajánlja,[9] szorosabbra fűzi a szálakat, amelyek összetartják és

biztosítják az egymástól igen különböző emberek közötti testvéri viszonyt, anélkül, hogy csökkentenék az evilági kérdéseket illető vélemények és cselekedetek jogos sokszínűségét. Ezért a keresztények egységéért folytatott őszinte imádságnak együtt kell járnia a konkrétumokban megnyilvánuló alázattal és szeretettel. ***Ezt az egységet megvalósítani és tartóssá tenni*** – fogalmazott az Alapítónk – ***nehéz feladat, amely az alázat cselekedeteiből, a lemondásokból, a csendekből, a hallgatni és megérteni tudásból, a felebarát javáért való nemes érdeklődésből, a megbocsátani tudásból táplálkozik, amikor csak szükség van rá: egyszerűen az igazi, tettekben megnyilvánuló szeretetre való képességből.***[10]

Egy keresztény ember magatartása a többi emberrel szemben soha nem szorítkozhat a pusztá udvariasságra

vagy jólneveltségre, hanem a nagybetűs Szeretetet kell kifejeznie, amelyet maga Isten önt a szívünkbe. Ezért a szeretet, a gyengéd szeretet nem marad az érzések szintjén, még ha ezek nagy szerepet is játszanak a cselekedeteinkben, hiszen nem vagyunk csak lelkek, hanem hús és vér emberek. Mindazonáltal mindannyiunknak meg kell tisztítanunk az érzéseinket, különben az eleinte önzetlen szeretet könnyen az önzés, a saját kiválóságunkra törekvés vagy az önelégültség gyümölcsevő válhat.

Deus caritas est kezdetű enciklikájában XVI. Benedek kifejti, hogy **az érzések jönnek és mennek. Az érzés lehet egy nagyszerű, kezdeti szikra, de az egész szeretet nem ez.**^[11] Meg kell tisztítani őket, elérni, hogy az önmegtagadás által megérjenek; csak így válik az érzés a **szó tökéletes értelmében vett szeretetté.**^[12]

Jézus Krisztuson kívül nincs más példakép. Ezért a keresztény szeretet lényege: úgy szeretni, ahogy Ő szeretett minket – teljesen odaadta magát az Atyának szeretetből és a mi üdvösségünkért. Az utolsó vacsorán ezt hagyta ránk végrendeletként: *Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.*^[13] Az első keresztény közösségekben testet öltött ez az új parancsolat, olyannyira, hogy a pogányok csodálkozva jegyezték meg: „Nézzétek, hogy szeretik egymást!”.^[14]

A valódi keresztény szeretetet, részesedést abból a szeretetből, amely eltöltötte a megtestesült Ige szívét, átítatja az áldozat; nem saját magára figyel, hanem a többiek javát keresi; és olyan feladattá válik,

amelyet sosem lehet befejezetté nyilvánítani: meg kell tanulnunk szeretni, az Úr, Szűz Mária és a szentek példájára figyelve, akik Istent és embertársaikat szerették a legjobban. Éreznünk kell a felelősséget, hogy nap mint nap elkezdjük és újrakezdjük a küzdelmet, akár naponta sokszor, a szolgálat és a többieknek való odaadás apró figyelmességei terén – és olykor nagyobb horderejű dolgokban –, amelyeket a többiek talán észre sem vesznek, de az Atyaisten figyelmét nem kerülük el. Idézzük csak fel, milyen kitartóan ismételte az Atyánk a próféta szavait: *discite benefacere*,^[15] tanuljatok meg jót tenni, tanuljunk meg jól befejezni mindent, amivel csak foglalkozunk.

És ha így viselkedünk, lehetővé válik **a felebaráti szeretet a bibliai és a Jézus által meghirdetett értelemben. Abban áll, hogy azokat az embertársaimat is,**

**akiket első látásra nem
szívélelhetek, vagy egyáltalán nem
is ismerek, Isten kedvéért
szeretem. Ez csak az Istennel való
bensőséges találkozás által
lehetséges, amiből akaratközösség
születik, és behatol az érzelmekbe.
Ekkor tanulom meg, hogy azt a
másikat ne csak a szememmel és
érzelmeimmel nézzem, hanem
Jézus Krisztus szempontjából
lássam.[16]**

Ez a magatartás – ismétlem –
bizonyosan megköveteli, hogy
igyekezzünk félreállítani a saját
énünket és elfeledkezzünk saját
magunkról. A szeretet együtt jár az
alázatossággal, és gyümölcse az
egység. ***Ha őszintén semminek
tartjuk magunkat, ha megértjük,
hogy Isten segítsége nélkül a
leggyengébb és legingatagabb
teremtmény is jobb lenne nálunk,
ha tudjuk, hogy képesek vagyunk
elkövetni bármilyen hibát és***

***szörnyűséget, ha a hűtlenségek
elleni elszánt küzdelmünk ellenére
a bűn jelenlétét tapasztaljuk
magunkban, hogy gondolhatnánk
másokról rosszat, hogy
engedhetnénk, hogy elvakultság, a
megértés hiánya vagy gőg töltse el
a szívünket? Az alázat megtanít
bennünket arra, hogyan bánjunk a
legjobban az embertársainkkal:
mindenkit megérteni, együtt élni
velük, megbocsátani, nem okozni
szakadást és nem állítani
korlátokat, hanem – mindig! – az
egységet építeni.[17]***

A többi erényhez hasonlóan a szeretetet is renddel kell gyakorolni. Ezért – megkülönböztetés nélkül – elsősorban azokra kell irányulnia, akik körülvesznek minket: a családunkra, a barátainkra, a munkatársainkra, a szomszédainkra és ismerőseinkre... Ily módon megszilárdítjuk az Egyház egységét és az imádságra támaszkodva

hozzájárulunk a keresztények áhított egységének megvalósulásához. Hogy bánunk azokkal, akiket Isten mellénk helyezett? Milyen kézzelfogható, mindennapi figyelmességekben nyilvánul meg örömteli segítőkészségünk mindegyikük iránt? Törekszünk rá, hogy az otthonunkban, a munkahelyünkön, a barátaink körében érezhető legyen *Krisztus jó illata*[18] az őszinte barátságban, az Isten szeretete által átítatott emberi szeretetben?

A keresztények legfőbb apostoli tevékenysége a világban – írta Szent Josemaría –, ***a legjobb tanúságtétel hitünkről az, ha segítünk, hogy az Egyházon belül az igazi szeretet uralkodjon. Ha nem szeretjük egymást igazán, hanem helyt adunk az ellenségeskedésnek, rágalmaknak és neheztelésnek, kit vonzanak az evangéliumbeli örömhír állítólagos hirdetői?***[19]

Az Úr azt kéri, hogy a megértés és megbocsátás magvait hintsük el az egész társadalomban. Erre hív minden keresztényt, ezt várja az emberektől. Mindez lehetséges, ha Krisztus szeretete vezérel, aki képes a jellembeli, neveltetésbeli és kulturális különbségeket egymással összeférhetővé tenni titokzatos Testének egységében, anélkül, hogy bármilyen törést okozna benne. ***Az apostol nem veti el a sokféleséget: mindenki megkapta Istentől saját adományát, ki ezt, ki azt (vö. 1Kor7,7). De e különbségeknek az Egyház javát kell szolgálniuk. Arra kérem most az Urat– írja Szent Josemaría –, (...) hogy ne engedje meg, hogy Egyházában a lelkeket megmérgezze a szeretet hiánya. A szeretet a keresztények apostolkodásának a sója; ha ízét veszti, hogyan állhatunk a világ elé azt hirdetve: itt van Krisztus?***

Két hét múlva, február 14-én megemlékezünk a nőkkel folytatott apostoli tevékenység kezdetéről 1930-ban és a Szent Kereszt Papi Társaság alapításáról 1943-ban. Az Atyánk úgy tartotta, hogy e két dátum egybeesésében az isteni gondviselés nyilvánul meg, amely ki akarta emelni az Opus Dei egységét. Adjunk hálát Isten ezen ajándékáért, amelyet mindannyiunknak táplálnunk és oltalmaznunk kell mindenekelőtt a saját életünkben és környezetünkben.

Imádkozzunk az Egyház minden pásztoráért, hogy mindannyian, Péterrel, Krisztus titokzatos Testének látható fejével együtt Márián keresztül Jézushoz menjünk. Kérjük szüntelenül a Szentlelket a keresztények és minden ember egységéért a Katolikus Egyházban: *más juhaim is vannak, amelyek nem ebből az akolból valók. Ezeket is ide kell vezetnem. Hallgatni*

fognak szavamra, s egy nyáj lesz és egy pásztor.[21]

Nem fejezhetem be e levelet úgy, hogy ne emlékeznék meg szeretett don Álvarónkról, aki február 19-én ünnepelte a névnapját. Istennek adott válaszából sokat tanulhatunk, többek között azt, hogy hogyan gondoskodjunk odaadóan erről a természetfeletti családról, amelybe az Úr hívott minket – az Egyházzól, a Múrról –, örömmel és mindenestül odaadva magunkat, amint azt Szent Josemaría első utódja tette az Opus Dei élén.

Mint mindig, arra kérlek benneteket, hogy imádkozzatok a szándékaimért, különösen azokért a fiaimért, a Prelatúra aggregátusaiért, akiket február 18-án szentelek diakónussá.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2012. február 1.

[1] *Jn* 17,21

[2] *ApCsel* 2,42

[3] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések egy szentbeszédről, 1963. április 23.

[4] XVI. BENEDEK: általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2011. január 19.

[5] *Ugyanott* [6] *ApCsel* 4,32

[7] XVI. BENEDEK: Úr angyala imádságot megelőző beszéd, 2012. január 22.

[8] SZENT ÁGOSTON: *Szentbeszéd* 46, 18 (PL38 280)

[9] *Vö. 2Kor* 6,6

[10] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések egy szentbeszédről, 1972

[11] XVI. BENEDEK: *Deus caritas est*
kezdetű enciklika, 2005. december
25., 17. pont

[12] *Ugyanott* [13] *Jn* 13,34-35

[14] TERTULLIÁNUSZ: *Apologeticum*,
39,7 (CCL1 151)

[15] *Iz* 1,17

[16] XVI. BENEDEK: *Deus caritas est*
kezdetű enciklika, 2005. december
25., 18. pont

[17] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
233

[18] *2Kor* 2,15

[19] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
226

[20] *Ugyanott*, 234

[21] *Jn* 10,16

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2012-februari-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2012-februari-levele/)
(2025.08.10.)